

den skulde indeholde en positiv Hjemmel til at føre Krig i Selvforsvarsøjemed, hvor dette efter andre Traktater vilde være udelukket. Efter Udenrigsministeriets Formening maa dernæst Forbundspagtens Art. 15 og 16 forstaaes saaledes, at et Forbundsmedlem ikke er berettiget til at gribe til Krig under Paaberaabelse af, at der kun er Tale om Selvforsvar, idet i alle Tilfælde den i Art. 15 foreskrevne Fremgangsmaade forinden skal følges. Dog maa ogsaa her Forholdets Natur føre til, at det vil være berettiget rent faktisk at modstaa og tilbagevise et Angreb, og for saa vidt kan det med Rette siges, at Nødværgeretten gælder i alle Tilfælde.

Med Hensyn til de af de Forenede Staters Udenrigsminister under Punkt V. anførte Bemærkninger vedrørende Brud paa Traktaten bemærker Udenrigsministeriet, at en Begrænsning, der dækker dette Tilfælde, er blevet optaget i Indledningen til Traktaten. Det bliver derfor ikke nødvendigt nærmere at undersøge, hvorvidt det samme vilde følge af de almindelige Regler om Traktatbrud.

De af den polske og den belgiske Regering fremsatte Særopfattelser henholdsvis vedrørende Forstaaelsen af Udtrykket „som et Middel for den nationale Politik“ og vedrørende *Rettighederne* ifølge Forbundspagten er ikke tiltraadt eller godkendt af nogen af de andre oprindelige Signatarmagter. Efter Udenrigsministeriets Formening giver Staterne Afkald paa Retten til Krigsførelse i alle Tilfælde, altsaa selv i Tilfælde, som falder ind under Forbundspagten, undtagen overfor en Stat, som selv griber til Krig (Art. 16). Dette fremgaar modsætningsvis af den amerikanske Udenrigsministers Fortolkning under Punkt II.

Den samme Bemærkning gælder med Hensyn til den belgiske Opfattelse. Det fremgaar klart af Mr. Kelloggs Udtalelse og er ogsaa en Følge af den nye Traktats Ordlyd, at den Ret til Krigsførelse, som endnu gjaldt efter Forbundspagten, er der nu givet Afkald paa i alle Tilfælde, hvor det ikke drejer sig om Krig mod en Stat, som selv har grebet til Krig.

Hvad den britiske Note af 19. Maj, Afsnit 10, angaar, har de Forenede Staters Regering i den følgende Noteveksling overhovedet ikke reageret overfor dette Standpunkt, medmindre man vil anse det for omfattet af Mr. Kelloggs Bemærkninger om Retten til Selvforsvar. Heller ikke andre oprindelige Signatarmagter har hverken anerkendt eller gendrevet det. Paa Grund af den ubestemte Formulering kan det være noget tvivlsomt, hvad det egentlig gaar ud paa. I det engelske Parlament udtalte Sir Austen Chamberlain den 30. Juli 1928 til nærmere Forstaaelse, „at vor Doktrin kan nøjagtig sammenstilles med den amerikanske Regerings, at det ikke er nogen Doktrin om Angreb, at den ikke udtrykker noget Ønske om Landudvidelse, men kun en simpel Foranstaltning til Selvforsvar, der nødvendiggøres ved Rigets geografiske Beliggenhed.“

Udenrigsministeriet ser sig naturligvis ikke i Stand til at give en nøjagtigere Fortolkning af den britiske Regerings Standpunkt, end dets egne, ret ubestemte Udtryk muliggør. Imidlertid er der efter Udenrigsministeriets Formening en enkelt Vending i Noten af 19. Maj, som giver et Fingerpeg om, hvad der sigtes til. Der henvises nemlig i Afsnit 10 udtrykkelig til, at den britiske Regering allerede tidligere har indtaget dette Standpunkt („His Majesty's Government has been at pains to make it clear in the past, that interference with these regions cannot be suffered“). Dette passer nemlig paa Ægypten og formentlig kun paa Ægypten. Allerede i Anledning af Nyordningen i 1922, hvorved Ægyptens Suverænetet anerkendtes, meddelte den britiske Regering de øvrige Magter, at „Hans Majestæts Regering vil anse ethvert Forsøg fra nogen anden Magts Side paa Indblanding i Ægyptens Anliggender som en uvenlig Handling og vil betragte ethvert Angreb mod Ægyptens Territorium som en Handling, den maatte modsætte sig med alle de Midler, den raader over.“

I Anledning af Spørgsmaalet om Ægyptens eventuelle Undertegnelse af Genève-Protokollen af 1924 henledte den britiske Regering ved en Note af 19. November 1924 til Folkeforbundets Generalsekretær paa ny samtlige Forbundsmedlemmers Opmærksomhed paa denne tidligere Note og udtalte samtidig, at „Hans britiske Majestæts Regering ikke vilde kunne gaa med til, at Protokollen, hvis den undertegnes af Ægypten, kunde give den ægyptiske Regering Ret til at paakalde Folkeforbundets Intervention ved Løsningen af Spørgsmaal“, som efter den engelske Opfattelse var forbeholdt dens Afgørelse. Det samme Standpunkt har den britiske Regering ogsaa ved andre Lejligheder officielt bragt til Udtryk, medens den, saa vidt